

Hol van Jézus és hol vagyunk mi? – 1.

„Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is.” – A virágvasárnapi, nagyheti és húsvéti eseményekhez kötődik Jézusnak ez a mondata, aminek fényében nemcsak ma, hanem Nagypénteken és Húsvétkor is szólni szeretnék. Az ige a Jézussal való kapcsolatról két kifejezésben beszél: szolgálat és követés. Aki Jézust szolgálja, úgy teheti, hogy követi őt; aki Jézust kívánja követni, az nem kerülheti el, hogy szolgálójává legyen. Ezek a szavak a Jézussal való kapcsolat szívére, lényegére tapintanak. Aki Jézust szolgálja és követi – olvassuk tovább - az ott van, ahol az ő Ura van. Tegyük fel hát a kérdést: hol van Jézus és hol vagyunk mi? Nyilvánvaló, hogy ezt elsősorban nem fizikai, hanem spirituális értelemben kérdezzük. Hol van jelen, merre tart ma az Úr? Hova hív ez bennünket?

I. Hol van Jézus?

Hol van Jézus a ma olvasott történetben? A válasz kettős: Jézus látszólag „karrierje” csúcán van, népe ünneplése és lelkesedése által körülvéve, valójában azonban a halál és a pusztulás küszöbén áll. Az egyik „hely” az emberektől való dicsőséget, a másik az Atyától való dicsőséget testesíti meg.

János evangélista leírása szerint Jézus Jeruzsálemben történő nyilvános és királyi bevonulását Lázár feltámasztásának fényében kell látnunk. Ennek a csodának kettős következménye volt: az egyik, hogy a főpapok és vallási vezetők, látván Jézus hatalmas befolyását, eldöntötték, hogy amint lehet, kivégzik őt. A másik, hogy sokan éppen azért mentek a Jeruzsálemhez közel eső Betániába, hogy lássák Lázárt, és ennek nyomán hittek Jézusban. Közeledett Húsvét ünnepe, amikor sok zarándok érkezett a városba, és mindenki Jézusról beszélt. „Hallottad? Feltámasztott egy embert.” – „Nem mondom! Nem lehet igaz!” – „De igen, láttam is őt...” Az egész város róla beszél, ill. csak suttog, mert tudják, hogy a főpapok mindezt nem jó szemmel nézik. A felszín alatt hatalmas erők feszülnek, és nem sok kell ahhoz, hogy valami kirobbanjon.

Amikor a sokaság meghallja, hogy Jézus bevonul Jeruzsálemben, tudják, itt az idő. Aki halottakat támaszt fel, az csak Isten Felkentje lehet, az utolsó idők régen várt uralkodója, a Messiás. Így Jézus ünnepe uralkodóként vonul be a fővárosba. A pálmaágak nemzeti jelkép, a makkabeusok szabadságharca óta a nemzeti függetlenség és szabadság szimbóluma. Az idegen erők elleni győztes csatákra emlékeztetnek. A kiáltás pedig - „Áldott, aki az Úr nevében jön” - a 118. zsoltárból származik, amit messiási zsoltárként tartottak számon és imádkoztak a korabeliek. Jézus tehát népszerűségének csúcán van; a nép minden reményének beteljesítőjeként jelenik meg. Nincs gond, amit meg ne oldana, megaláztatás, amit el ne venne e leigázott nép életéből. János evangélista ezt így summázza: *“A sokaság, amely vele volt, amikor Lázárt kihívta a sírból, most bizonyosságot tett mellette.”* Azaz elmondták mindenkinek, hogy ott voltak, szemtanúi voltak annak, amikor Jézus kihívta a halott Lázárt a sírból. Bizonyos, hogy ő a Messiás – ki más tehetne ilyet?

Nem csak azt látjuk azonban, hogy Jézust élteti és dicsőíti a tömeg, hanem azt is, hogy ellenfelei tehetetlenek. *“A farizeusok így szóltak egymáshoz: Látjátok, hogy semmit sem tudtok elérni: íme a világ őt követi!”* A hatalmasok megbénulnak, senki és semmi nem állhat Jézus útjába.

Sikerét és népszerűségét jelzi, hogy néhány görög is, akik az ünnepre érkeztek, Jézussal akar találkozni. Olyan egyistenhívő, az Urat tisztelő emberekről van szó, akik nem Izrael népéből valók, de Izrael Istenét imádják. Eljönnek tehát a népek, amint a messiási próféciaik ígérik, hogy Istent és az ő felkentjét imádják. Hol van tehát Jézus? Látszólag népszerűsége és elismertsége csúcán, ellenségeit maga mögé utasítva, népe által körülölelve.

Mindezen események és lelkesedés közepette talán csak egyedül Jézus az, aki látja valós helyzetét. Egyedül ő lát át a népszerűség felszínes voltán, egyedül ő látja, hogy valójában a halál és a pusztulás, életének feláldozása küszöbén áll. Amikor Fülöp és András hozzávezetik a görögöket,

Jézus ezzel kezdi: „*Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az Emberfia.*” Ez a kijelentés még nem feltétlen áll feszültségben az eddig történt eseményekkel, hiszen valóban őt dicsőíti mindenki. Jézus azonban hirtelen egészen másról kezd el beszélni, mint amit várnánk. A korábbi örvendezéssel teljes királyi bevonuláshoz képest teljesen idegen és meglepő, ahogy és amit Jézus a megdicsőülésről és a földbeesett búzagról mond: „*Bizony, bizony mondom néktek, ha a búzaszem nem esik a földbe, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal sokszoros termést hoz.*” A képes beszédet azonnal meg is magyarázza: „*Aki szereti az életét, elveszti; aki pedig gyűlöli életét e világon, örök életre őrzi meg azt.*” Feltehető, hogy Jézus hallgatói nem értik, miről beszél. Pályájának csúcsán, népszerűségének tetőpontján, közvetlenül királyi hatalma átvétele előtt miért beszél a halálról, az élet elvesztéséről? És míg a búzaszem pusztulása és terméshozása érthető természeti folyamat, hogyan függ ez össze az élet elvesztésével és megőrzésével?

Jézus azonban nem csak váratlan módon szól, hanem lelkileg-érzelmileg sem egy ünnepi bevonulásra hangolt: „*Most megrendült az én lelkem.*” – folytatja – „*Kérem azt: Atyám, ments meg ettől az órától engem?*” Miközben a sokaság ünnepli, Jézus megrendül, érzelmei felkavarodnak, szíve összeszorul. Amint megrendítette lélekben, hogy barátja Lázár meghalt, és mindenki őt siratja (Jn. 11.33), amint nem tudott megrázkódtatás nélkül arról beszélni, hogy egyik választott tanítványa el fogja őt árulni (Jn. 13.21), úgy hasonlóan emberien viselkedik és érez, amikor szembenéz a halállal. Mert a búzagnak akkor is el kell halnia, ha ebből majd élet fakad, Jézusnak az életét akkor is oda kell áldoznia, ha ezt majd sokak feltámadása, új élete követi. Senki sem várja ebben az órában Jézustól ezt a megrendülést.

Hol van Jézus – látszólag és valóságosan? Látszólag népszerűsége csúcsán, valójában a halál küszöbén; látszólag emberektől való dicsőséget élvezve, valójában az egy, az Atyától való dicsőséget keresve; látszólag fent, valójában mindennél lejjebb.

II. Hol vannak a tanítványok – egykor és ma?

Amint eddig is láttuk, a sokasággal együtt a látszatban, a valóság teljes félreértésében, azaz nem ott, ahol Jézus van. Vajon hogyan élnek meg Jézus követői ezt a napot?

János evangélista, aki maga is jelen volt, utólag így ír önmagukról: „*Tanítványai először nem értették mindezt, de miután Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy az történt vele, ami meg volt írva róla.*” Mit nem értettek? Feltehetőleg azt, hogy Jézus egy számárcsikóra ülve vonul be Jeruzsálembe. Az, hogy Messiás királyként, a végső idők Istentől küldött uralkodójaként nyilvánosan bevonul a városba, nem kérdés számukra. Ők még inkább hisznek ebben, mint a fellelkesült tömeg. Azon sem botránkozhatnak meg, hogy pálmaágakat lengetve érkeznek Jézus fogadására, és hozsannát kiáltva dicsőítik őt. De az, hogy Jézus egy számaron szamaragol be Isten városába – ez nem illik be a képbe. Ki látott már győztes uralkodót – egy számárcsikón? A korabeli harci eszköz a ló („lovak erejében ne bízzatok...”). A tanítványok nem értik Jézus választását, mert nem „ott vannak”, ahol Jézus.

Jézus csendesen tiltakozik: ő nem azért jött, hogy szabadságharcot robbantson ki a rómaiak ellen és megoldja Izrael népe kenyérgkérdéseit. Ő azért jött, hogy az Atya akaratát beteljesítse, és halálával engesztelő áldozatot mutasson be világ bűneiért. Beteljesíti Zakariás próféta próféciaját, az szelíd és alázatos uralkodóról, aki véget vet a háborúskodásnak, békét hirdet minden népnek, uralmát kiterjeszti a föld határáig. Mindez halála és majd feltámadása által kezdődik el.

A tanítványok azonban nem Jézus halálára készülnek. Ők ott vannak, ahol Jézus látszólag van – fürdőznek népszerűségében, élvezik fontosságukat és nyilvánvaló pozíciójukat. Mert nyilvánvaló, hogyha Jézus a középpontban áll mindenek által dicsőítve, ebből a fényből valami azoknak is jut, akik már három éve követik őt. A görögök, akik Jézussal akarnak találkozni, szintén őket keresik meg, hogy latba vessék befolyásukat és bevigyék őket Jézushoz. Bár János evangélista nem említi, de mind a három másik evangélium beszél arról, hogy virágvasárnap körül milyen viták és versengések törnek ki a tanítványok között arról, hogy ki a nagyobb, kinek lesz jobb pozíciója Jézus küszöbön álló országlásában (Mt. 20.28, Mk. 10.35, Lk. 22.24). Ők a „népszerű Jézussal” vannak jelen, de a halálba induló Jézust szem elől tévesztik. Magukkal vannak elfoglalva, nem látják hát a valóságot.

De Jézus Krisztus nem hagyja őket magukban. Szólítja őket: „*Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is.*” Hívja őket a földbe esett búzaszem példázatával. Szolgálatra és követésre, a látszólagos népszerűségből az esetleges félreértettségbe, a középpontból a félretétel helyére, az emberektől szerzett dicsőségből az Istentől való dicsőség keresésére. Ez lesz a helyük, Jézus Krisztus halála és feltámadása után így követik és így szolgálják őt.

Hol van Jézus ma, és hol vagyunk mi, akik szeretjük őt?

Követjük-e őt? Jézus követése azt feltételezi, hogy ismerjük és keressük őt. A követés személyes, bensőséges, szoros kapcsolatot követel. Enélkül nem beszélhetünk Jézus követéséről. Rendszeres imádságban, az Igére való hallgatásban, akarata megcselekvésében, az engedelmisségben valósul meg mindez. Hol vagyunk hát most? Követjük-e őt? Közel vagyunk hozzá, vagy leszakadtunk tőle? Szánkkal kiáltjuk, hogy hozsanna a magasságban!, de szívünk meghidegült, nem keresi, nem kívánja már az Urat?

Szolgáljuk-e őt? Amint láttuk, a követés szolgálattal jár, hiszen ez Jézus útja. Szolgálat alatt itt és most ne gyülekezeti feladatainkra gondoljunk, hanem azt megelőzően szívünk beállítottságára. Mi keresztény életünk fő motivációja? Miért járunk istentiszteletre? Könnyen megcsalunk és becsapunk másokat is. Nem lehet, hogy gyülekezeti jelenlétünk ellaposodott, ill. mi magunk laposodtunk el, és mára már csak a jó közösség, a „jófej” emberek, a jó programok, a jó zene az, ami – a megszokáson túl – idevonz bennünket? Nem lehetséges, hogy szívünk megkérgesedett és népszerűségünk, közösségünkben elfoglalt szerepeink, pozícióink sokkal jobban meghatároznak már, mint Jézus követése és szolgálata?

Nagyhét, a szenvedés hete küszöbén állunk. Jézus arra hív, hogy szolgáljuk és kövessük őt, és ott legyünk, ahol ő van. Szánjuk magunkat oda arra, hogy követjük Jézust: hogy tudatosan megállunk, időt szakítunk az imádságra, az Igére, és megkérdezzük, milyen szolgálatra hívsz, hol mész, merre jársz előttem? Amennyiben szívünkben elhatározzuk, hogy most különösen is figyelünk Jézusra, hogy ott szeretnénk lenni, ahol ő elkészít számunkra valamit, fel fogjuk ismerni, hogy merre jár, hova hív. Meglátjuk a szolgálat, a szeretet, önmagunk élete letevésének lehetőségét, és megtapasztaljuk, hogy aki kész meggyűlölni (azaz az első helyről elhelyezni) a maga életét, az örök életre megtartja azt. AMEN!